

1. NAAR BUITEN!

Het is avond.

De volle maan schijnt op het huis van Dolfje en Timmie.

Niemand slaapt.

Iedereen is in de woonkamer.

Pa, ma, Timmie en Dolfje.

Er staat ook een grote koffer.

‘Dit is heel bijzonder,’ zegt Dolfje tegen Timmie.

‘Normaal ben alleen ik wakker met volle maan. Maar nu zijn we allemaal nog op.’

Moeder aait Dolfje over zijn haren.
'Gezellig toch, Dolfje!'
Timmie knikt.
'Spannend, hoor.
We gaan midden in de nacht op vakantie.
Naar de camping in Frankrijk.
Ik word daar lekker bruin van de zon.
En straks word jij een weerwolf, Dolfje.'
Timmie zucht.
'Ik zou best ook even een weerwolf willen zijn.
Alleen in de vakantie...
Een soort... vakantie-weerwolf.'
Pa kijkt om naar Dolfje.
'Ik ook, hoor!
Een weerwolf is zo anders.
Was ik ook maar een weerwolf!
Dan kon ik jullie beschermen.
Als grote weerwolf.
Snap je?
Dan zou niemand ons iets durven doen!
Dan was ik de weerwolfpapa!
Met grote klauwen.
En met grote weerwolftanden.
Dat zou pas gaaf zijn!'
Ma zucht.

‘Doe niet zo gek, Willem.
Er is niemand die ons iets wil doen, hoor.
Praat niet zo raar.
Je maakt de kinderen bang.’
Timmie lacht.
‘Haha.
Wij zijn heus niet bang.
Want wij kennen heel veel weerwolven!’
Dolfje schudt zijn hoofd.
‘Jammer, pa.
Maar u bent geen weerwolf.
En u kunt ook geen weerwolf worden.
Want dan moet een echte weerwolf u eerst
bijten!’
Dolfje haalt zijn schouders op.
‘En dat doe ik echt niet, hoor!’
Pa knikt.

‘Weet ik wel, Dolfje.
Maar ik mag toch dromen?’
Hij knipoogt.
Dolfje lacht.
‘Maar Leo is wel een grote weerwolf.
Met grote klauwen.
En met grote weerwolfstanden.
Mag hij ook mee?
Dan kan hij ons beschermen.’
Pa schudt zijn hoofd.
‘Nee, echt niet.
Het spijt me, Dolfje.
Leo kan niet mee op vakantie.
Hij is veel te groot.
De auto is te klein voor zo’n kanjer.
Er is geen plaats voor hem.

We zijn al met vier personen.
We hebben een grote koffer.
En tassen die mee moeten.
Alleen opa weerwolf kan er nog net bij.
We gaan hem zo ophalen.
Dat wordt dus al dringen op de achterbank.’
Dolfje knipoogt naar Timmie.
‘Wrow, jammer.
Leo wilde ook graag op vakantie.’
Timmie knikt.
Hij knipoogt terug.
‘Goed, het is tijd,’ zegt pa.
Hij zet een lampenkap op
zijn hoofd.
Even bekijkt hij zichzelf
in de spiegel.
Goedkeurend knikt hij.
‘Mooie hoed, Willem!
Dan kunnen we nu gaan.’
Pa houdt van anders.
Hij wijst naar de voordeur.
‘Iedereen naar buiten!
We vertrekken!’

